

Comentariul poeziei Leoaica tanara, iubirea scrisa de Nichita Stanescu- a patra parte

Poetul ramane vibratie. Se dematerializeaza sub impresia puternica a sentimentului. Pare sa fi suferit o "anestezie totala" (M Sorescu) sau sa fi trecut intr-o alta dimensiune:

"Mi-am dus mana la spranceana
la tampla si la barbie,
dar mana nu le mai stie"

Nimic nu mai poate fi controlat. Totul devine sentiment. Sub actiunea sentimentului omul devine un altul. Schimbarile interioare suferite sub imperiul iubirii sunt exprimate prin desfasurari cosmice exterioare: "Iubirea se releva ca o noua organizare a universului" (ov. S. Crohmalniceanu). Universul, nascut si el din iubire, se subordoneaza legilor ei, "poezia nu mai reprezinta nimic altceva decat un cantec profund, chiar daca isi incorporeaza diverse elemente si miscari cosmice". (P. Poanta).

Se produce o schimbare radicala a ordinii firesti a lucrurilor din jur, o lume noua asa cum ii transpare in aceste momente, o adevarata geneza. Sensul comun este abandonat cel innobilat de iubire este capabil sa gandeasca cosmogonic, vede desfasurarile cosmice prin aspiratia lui spre perfectiune, spre absolut.

Nichita Stanescu are o viziune cosmica originala intr-o epoca a zborurilor cosmice, Nichita Stanescu propune prin imagini proprii o aventura a spiritului, a eului poetic, in planul ideal. Cosmogonia lui Nichita Stanescu ne da prilejul de "a vedea desfasurarea spatiala a sentimentelor" (P. Poanta).

Poetul foloseste motive, mijloace, simboluri "pe de o parte foarte concrete, ca un desen extrem de precis, pe de alta parte pline de semne menite sa figureze pure abstractiuni mintale" (Ov. Crohmalniceanu).

Sentimentul este simtit ca o energie ordonatoare. Sunt anticipate motivele din volumele ce vor aparea in perioada marii sale poezii.

Cercul - imprumutat din geometrie - este simbolul fundamental al perfectiunii, al puritatii. Este un simbol cosmic, el corespunde cerului si este semnul absolutului etern:

"...natura
se facu un cerc de-a-dura"

Natura sufera schimbari surprinzatoare. Autorul introduce elemente de joc, ce amintesc de limbajul arghezian, "de-a dura", sugerand o miscare continua, prin rostogolire pe care o asociaza prin "gustul de fantozare poetica" (Ov. Crohmalniceanu) metaforelor si comparatiei:

"cand mai larg, cand mai aproape
ca o strangere de ape".